

[Foged.]

Også i det almindelige erhvervsliv findes der kørselsordninger f. eks. for kørsel i firmaers tjeneste, for kørsel i landbo- og husmandsforeningers tjeneste tilligemed mangfoldige former for kørsel, hvor der træffes bestemte aftaler om kørselsgodtgørelse pr. kørt km. Ofte drejer disse kørselsordninger sig om mindre end 47 øres godtgørelse pr. km, men til trods herfor kræver skattemyndighederne i disse tilfælde, at vedkommende skal dokumentere udgifterne til kørsel for at have ret til at fradrage disse i den skattepligtige indkomst. Det synes noget inkonsekvent, at en godtgørelse på 47 øre ikke kræver nogen dokumentation, hvor det drejer sig om statstjenestemænd, medens en lavere ansat godtgørelse for alle andre kræver en sådan.

Det andet problem vedrører diæter og dagpenge, og her gør noget lignende sig gældende: tjenestemænd kan modtage diæter fra 20 kr. til 35 kr. pr. døgn uden at medregne disse beløb i den skattepligtige indkomst og uden at dokumentere, at beløbene virkelig er medgået til formålet. Andre, f. eks. handelsrejsende, skal, selvom deres godtgørelse drejer sig om lavere beløb pr. dag, medregne disse i deres indkomst og kan kun fradrage dokumenterede udgifter.

Ved et møde afholdt for kort tid siden har en ligningschef i Jylland brugt det udtryk, at tjenestemændenes rejsegodtgørelse var et så beskedent beløb, at det kun dækker den udgift, de pågældende har haft. Det kan gerne være, at det er rigtigt, men så må det være lige så rigtigt, at der bliver anerkendt lignende beløb for handelsrejsende eller andre også uden dokumentation. Beløbene må vel regnes for at være lige beskedne for alle parter.

Endelig er der enkelte grupper af befolkningen, der har opnået en særstilling — jeg tillader mig at citere et uddrag fra ligningsrådets meddelelser —:

„Dagpenge og diæter til fagforbundenes funktionærer og tillidsmænd m. v. medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Under hensyn til at disse ydelser fastsættes af fagforbundenes kompetente forsamlinger til dækning af de pågældendes merudgifter på rejse og ved deltagelse i møder m. m. samt til

dækning af sådanne udgifter til repræsentation, som forbundene forudsætter afholdt af de pågældende, anses de at medgå til deres formål, hvorfor der uden dokumentation tillades fradraget et tilsvarende beløb.“

Der er altså særregler for fagforbundenes funktionærer og tillidsmænd, og hvis man går videre, ser man, at der også er særregler for telefonvæsenets folk. Det virker påfaldende, når der står: „Under hensyn til at disse ydelser fastsættes af fagforbundenes kompetente forsamlinger, anses de for at medgå til deres formål.“ Mon andre organisationer ikke med samme ret kunne kræve, at de af dem fastsatte diæter også skulle godkendes som medgået til deres formål uden dokumentation.

Endelig finder jeg det påfaldende, at alle de her nævnte kategorier, der har en særstilling — 47 øre pr. km og dagdiæter — tillige bevarer deres ret til lønmodtagerfradrag, medens andre med lavere kørselsgodtgørelse og lavere diæter ikke har samme ret.

Mit spørgsmål er derfor: Med hvilken begrundelse anerkendes 47 øre pr. km og diæter på fra 20 kr. til 36 kr., hvor det drejer sig om tjenestemænd og enkelte privilegerede grupper, såsom telefonselskabernes og fagforbundenes funktionærer og tillidsmænd, men ikke i de utallige tilfælde i det pulserende erhvervsliv? Finder den højtærede minister ikke, at tidspunktet må nærme sig for mere almenlydige regler?

Finansministeren (Kampmann): Jeg ville gerne give det ærede medlem en udførligere redegørelse for disse spørgsmål, men tiden nøder mig til at fatte mig i korthed.

De betragtninger, der kan anføres med hensyn til de to første punkter i spørgsmålet om en påstået forskelsbehandling ved ligningen af kørselsgodtgørelse og dagpenge henholdsvis i og udenfor offentlig tjeneste, er i væsentlig grad af samme natur. I begge henseender gælder reglerne i statskatte-lovens § 5 d, der lyder således:

„Til indkomst henregnes ikke dagpenge og rejsegodtgørelse, begge dele under udførelse af offentlige hverv, der gør det nødvendigt for den pågældende at tage ophold udenfor hans hjemstedskommune.“
De ydelser, der her er tale om, fastsæt-